O. VITOMIR:

ODZIV NA FÁTIMSKU PORUKU ili POSVETA PREČ. SRDCU MARIJINU

16039

O. VITOMIR

ODZIV NA FÁTIMSKU PORUKU

ILI

POSVETA PREČISTOM SRDCU MARIJINU

IZDALA UPRAVA »GLASNIKA SV. ANTE«

III. IZDANJE

SARAJEVO 1944.
TRGOVAČKA TISKARA M. RAMLJAK

NADBISKUPSKI ORDINARIAT
VRHBOSANKI

Br. 2917/43.

Imprimatur

Sarajevo, 26. studenog 1943.

† IVAN
nadbiskup

PROVINCIJALAT BOS. FRANJEVACA,
SARAJEVO

Br. 2624/43.

Imprimi potest

Sarajevo, 18. studenog 1943.

Fra Krunoslav Misilo
provincial

Tiskanje i razpačavanje dopušteno odlukom Ministarstva Narodne Prosvjete, Glavno Ravnateljstvo za promičbu, Zagreb, broj 11890/43. od 2. prosinca 1943. godine.

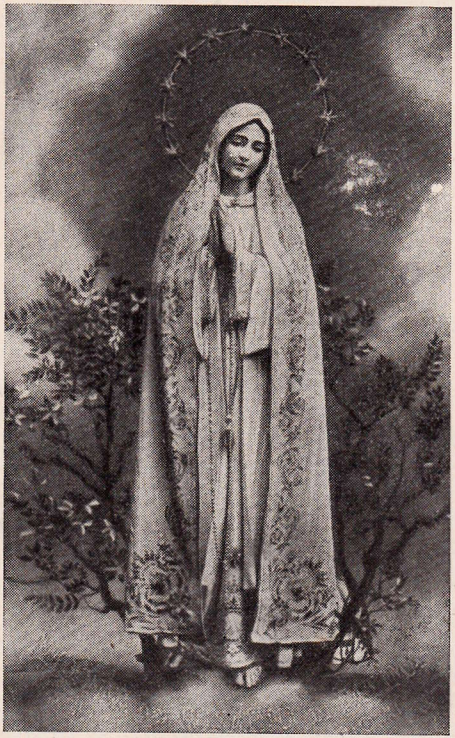

Gospa Fatimska

(Snimak mramornog kipa, kojeg je blagoslovio papa Pijo XI.)

Marija nas zove...

Čovječanstvo danas proživljuje teške dane. Rat sa svim svojim užasima bjesni po čitavoj kugli zemaljskoj; vodi se na kopnu, u zraku, na moru. Cieli sviet se natapa krvlju; broj postradalih ljudskih života dostiže milione; uništavaju se bezbrojna dobra, koja su čovjeku dana, da se njima koristno služi. Ratne strahote donose sobom glad, patnju, nestašicu i svakovrstne druge nevolje.

Kršćanski osjećaj spoznaje, da je rat, kao i druga zla, kojima je biedni čovjek na zemlji podvrgnut, opomena i kazna, kojom Bog u svojoj nedokučivoj providnosti želi kazniti čovjeka za njegovu zloću, grieh i pokvarenost, te na taj način privesti ga na put spasenja. I taj isti kršćanski osjećaj dovodi nas do spo-

znaje, da je u današnjim ratnim strahotama jedini pravi lijek obraćanje Bogu u skrušenosti, pokori, poboljšanju privatnog i javnog života.

Ovo nam spoznanje danas na posebni način potvrđuje poruka Bl. Djevice iz Fátime, poruka, koja je dana upravo za naše vrieme, za naš naraštaj i za današnje teške prilike, koje vladaju u svietu. Bl. Djevica Marija, naša nebeska Majka, hoće i u sadašnjim nevoljama ljudima biti majkom, pomoćnicom; želi nam pokazati puteve spasenja, izbavljenja iz sadanjih nevolja i strahota. U tu svrhu Ona nam iz Fátime šalje blagi majčinski poziv, da se stavimo pod njezinu zaštitu i da se posvetimo njezinom Prečistom Srdcu.

Odazovimo se tome pozivu! obratimo svoja srdca našoj nebeskoj Majci, Kraljici Mira! posvetimo sebe, svoje obitelji, svoje župe, svoje biskupije, cielu našu domovinu njezinom prečistom Srdcu! zamolimo ju u pokori i poniznosti srdca, da nam bude majka, zaštitnica, zagovornica, posrednica milosti, da bi našem narodu i cielom svietu izprosila toliko žuđeni mir!

I. ZAŠTO POSVETA PREČISTOM SRDCU MARIJINU?

Godine 1942. slavila je ciela katolička Portugalska *25-godišnjicu ukazanja bl. Gospe fátimske.* Diljem čitave Portugalske priređivane su tom prigodom velike svetčanosti i hodočašća u Fátimu, sveto mjesto Gospinih ukazanja. Zaključene svetčanosti održane su u Lisabonu, glavnom gradu Portugalske, dne 31. listopada. Tom zgodom je Sv. Otac Papa preko vatikanskog krugovala održao govor portugalskom narodu, te je kao vrhovni svećenik i Kristov namjestnik na zemlji posvetio cieli svijet Prečistom Srdcu Marijinu. Kao što je njegov nekadašnji predšastnik na Petrovoj Stolici Benedikt XV. za vrieme-zadnjeg svjetskog rata Bl. Djevicu Mariju prozvao *Kraljicom mira* i pozvao

kršćanski sviet, da se molitvom njoj obrati, da bi svietu izprosila mir, tako današnji Sv. Otac pozivlje cieli kršćanski sviet, da se u današnjim ratnim strahotama i nevoljama posveti Prečistom Srdcu Marijinu, jer će samo njezinim zagovorom zavladati na zemlji toliko žuđeni mir.

Ovu posvetu je Sv. Otac svetčano obnovio u velebnoj vatikanskoj bazilici sv. Petra na blagdan Bezgrješnog Začeća bl. Djevice Marije, 8. prosinca prošle godine, u prisutnosti brojnih kardinala, nadbiskupa, biskupa, svećenika te velikog množtva pobožnih vjernika.

Od tada se pobožnost i posveta Prečistom Srdcu Marijinu počela naglo širiti najprije u Italiji, a zatim po cielom svietu. Posvećuju se pojedine redovničke zajednice, pojedine župe, biskupije, pojedine obitelji i cieli narodi.

Zašto je upravo pobožnost i posveta Preč. Srdcu Marijinu u današnje vrieme najprikladnija i zašto se ona preporučuje kao najdjelotvornija, da bi se izprosio mir u svietu? Na to pitanje daje nam odgovor poviest ukazanja Gospinih u malom portugalskom mjestancu

Fátimi, pa ćemo ih zato ovdje ukratko opisati. Gospa je tada nevinim pastirima Hijacinti, Franji i Luciji *unapried prorekla nevolje, koje će doći na sviet radi grieha i pokvarenosti, a za ustuk tim nevoljama tražila je posvetu svieta svom Prečistom Srdcu. Rekla je, ako sviet posluša ovaj njezin glas, bit će mir u svietu, obći mir i blagostanje, te slava Crkve i njezinih vjernika.*

Ovom nebeskom zahtjevu prvi je odgovorio namjestnik Kristov na zemlji Sv. Otac Papa, kad je posvetio cieli sviet Prečistom Srdcu Marijinu, te pozvao sve vjernike, da se obrate Mariji, posrednici svih milosti, te da se u duhu pokore posvete njezinom Prečistom Srdcu, da bi ona pomirila zavađeno čovječanstvo.

II. FATIMSKA UKAZANJA BL. DJ. MARIJE

Poviest fátimskih ukazanja izpisana je dosad u brojnim knjigama, osobito

na portugalskom jeziku*). O njihovoj istinitosti ne može biti nikakove sumnje. Za nju jamče iskreni i suglasni izkazi troje nevine pastirčadi, koja su ukazanja gledala; brojna čudesa, koja su se dogodila na mjestu ukazanja; nepregledna množtva hodočastnika, koji stalno dolaze iz svih krajeva svieta na mjesto ukazanja; obraćenja mnogih duša, koje su se povratile Bogu, zazivajući Gospu fátimsku, značajno preobraženje Portugalske u podpuno kršćansku i katoličku zemlju. Jamči nam Crkva preko usta svojih biskupa i samoga Sv. Otca Pija XII., koji je mjesto ukazanja nazvao „svetim brdom fátimskim, oazom natopljenom vjerom i pobožnošću", po kojem Portugalska „odiše čudestnim

*) I na našem jeziku imaju 2 knjige, koje obširno opisuju ukazanja Bl. Dj. Marije u Fátimi. Jednu je napisao naš poznati pisac O. Dr fra Stanko Petrov i nosi naslov: „Čudo dvadesetoga vieka". Razpačano je dosad više tisuća primjeraka ove liepe knjige. Naručuje se kod Franjevaca Zagreb, Vrbanića ul. 35.

Drugu knjigu napisao je na slovenskom jeziku Dr Srećko Zamjen, a na hrvatski ju je preveo Dr Matija Petlić. Nosi naslov: „Fatima — Marija govori suvremenom čovječanstvu". Naručuje se kod „Dobre Štampe" u Požegi.

miomirisom". Kada su se i kako su se zbila ta ukazanja?

Mjesto ukazanja

Ta ukazanja prozvana su fátimska po malom mjestu u Portugalskoj zvanom Fátima. Mjestance Fátima nalazi se kojih 130 kilometara sjeverno od glavnog portugalskog grada Lisabona, u biskupiji Leiria. To je malo mjesto, od najbliže željezničke postaje udaljeno desetak kilometara. Fátima ima svoju župu posvećenu sv. Anti Padovanskom. — Koja tri kilometra od Fátime nalazi se pašnjak i u njemu jedna udubina, kotlina, u portugalskom jeziku zvana „Cova da Iria" t. j. Irijska kotlina. To je sretno mjesto Gospinih ukazanja, gdje se danas nalazi veličanstvena bazilika, kamo svake godine dolazi na stotine tisuća pobožnih hodočastnika.

Predznaci ukazanja

Bilo je to godine 1915., za vrieme zadnjeg svjetskog rata. Preko ljeta oko Irijske kotline čuvalo je ovce troje nevine djece, Franjo i njegova sestra Hijacinta, te njihova rođakinja Lucija, sve

troje djece iz sela Aljustrela u blizini Fátime. Imali su liep običaj, kao i mnoga druga djeca iz fátimske okolice da svaki dan zajednički mole svetu Gospinu krunicu. Dok su tako jedanput molili, ukaza im se neki sjajni oblak i u njemu slika jednog čovjeka. Oblak im se te godine ukazao tri puta. Nisu znali, šta je to. Sliedeće godine 1916. ponovno im se pojavi isti onaj oblak. No ovaj put im se iz oblaka ukaže liep mladić od svojih četrnaest do petnaest godina, koji im se približi, pa kad su se djeca uplašila, progovori im: „Ne plašite se. Ja sam Anđeo mira. Molite sa mnom". Anđeo klekne na zemlju, prignu čelo do tla i ponovi tri puta: *Bože moj, ja vjerujem, klanjam ti se, ufam se u te, ljubim te. Molim oproštenje za one, koji ne vjeruju, ne klanjaju ti se, ne ljube te*". Kad to svrši podigne se i reče: „Tako molite. Presveta Srdca Isusa i Marije ganut će se na glas vaših molitava." Kad je to izrekao, nestane ga.

Ove rieči usjekoše se djeci u pamet, da ih nisu nikad zaboravila, nego su ih svaki dan ponavljala, kako ih je anđeo naučio. Iza nekoliko mjeseci pojavi im se opet taj isti Anđeo i rekne im: „Šta

radite?... Molite, mnogo molite! Presveta Srdca Isusa i Marije imaju s vama neki milosrdni naum. Uviek prikazujte Svevišnjemu molitve i žrtve." Najstarija od njih Lucija upita ga: Kako ćemo se žrtvovati?" Anđeo odgovori: *„U čemu god možete, prikazujte žrtve kao naknadu za tolike griehe, kojima griešnici vriedaju Boga. Tako ćete priizvati mir na svoju domovinu. Ja sam njezin anđeo čuvar, anđeo Portugalske. Osobito primajte veselo trpljenja, koja će vam Gospodin poslati."*

Ovim viđenjem djeca su ostala razsvietljena, pa od sada počnu živjeti posve novim životom. Svaki dan su činila bilo kakvu žrtvu kao zadovoljštinu Bogu, prema onom, kako ih je anđeo poučio. Nije tu bilo velikih žrtava, nego prema djetinjoj dobi pastira; obično su to bile ponavljanje molitve, koje ih je Anđeo naučio.

U rujnu ili listopadu djeca su molila krunicu i molitvu koju ih je naučio anđeo. Za vrieme molitve ukaza im se opet Anđeo u čudnom svjetlu s kaležem u ruci. Iznad kaleža bielila se hostija iz koje su kapale svježe kapi krvi. Kalež s hostijom lebdio je u zraku, a an-

đeo pade na zemlju i tri puta ponovi molitvu: *Presveto Trojstvo, Otče, Sine i Duše Svoti, iz dubine Te molim i darujem Ti predragocjeno Tielo, Dušu, Krv i Božanstvo Isusa Krista, koji je nazočan svim svetohraništima svieta kao naknadu za sve uvrede, svetogrđa i nemarnosti, kojima Te vriedaju ljudi. I po preveličkim zaslugama Njegova Presvetoga Srdca i Bezgrješnoga Srdca Marijina molim Te obrati biedne grješnike!"*

Iza toga Anđeo ustane, uzme kalež i hostiju i pruži djeci da piju iz kaleža s riečima: Uzmite i jedite Tielo i Krv Isusa Krista, kojega nezahvalni ljudi tako strahovito vriedaju. Činite zadovoljštinu za njihove zločine i utješite svojega Boga".

Opet se Anđeo prostre po zemlji i više puta s djecom ponovi molitvu: „Presveto Trojstvo . . ."

Ta ukazanja bila su samo neka priprava za ona ukazanja, što će kasnije doći.

Prvo ukazanje dne 13. svibnja 1917.

Sliedećeg jeta, iza zadnjeg anđelovog ukazanja, opet su Lucija, Franjo i Hijacinta čuvali ovce. Došao je liepi mjesec svibanj. Djeca su čuvala stado kao i prošle godine. Igrali su se i molili kod stada. Bila su još mala planinska dječica. Najstarija između njih Lucija imala je tada tek deset godina, Franjo je imao nepunih devet, a njegova sestra Hijacinta bila je navršila sedmu godinu.

U nedjelju 13. svibnja potjerali su stado u Irijsku kotlinu. To je bilo imanje Lucijinog otca. Oko podne stanu po običaju moliti sv. krunicu. Kada su iza molitve nastavili igru, iznenada ih prestraši neki bljesak. Djeca se prestraše, misleći da se sprema nevrieme. Radi toga potjeraju ovce niz brdo, da idu kući. Kad iznenada sinu novi bljesak, sjajniji od prvog. Djeca se još više prestraše i ubrzaju korake. Kad stigoše u dno kotline ugledaju na nekom malom zelenom hrastiću, visokom nešto više od jednog metra, divnu gospođu, svu sjajnu i blistavu, ovijenu svietlom ljepšim od sunca. Iznenađeni ovom pojavom ustaviše se, a Gospođa im milo progovori: Ne bojte se, neću vam ništa". Na taj glas djeca stadoše promatrati nebesku pojavu. Bila je divna: po izgledu moglo joj je biti 15 do 18 godina. Na njoj je bila duga

biela haljina zlatom obrubljena, dok joj se od glave do nogu spuštala biela, zlatom vezena koprena. Stajala je sklopljenih ruku, o desnoj ruci joj je visila biela krunica sa srebrenim križićem. Lucija kao najstarija usudi se upitati: „Iz kojeg ste mjesta?“ Na što Gospođa u bjelini odgovori: „Moje mjesto je nebo“. Na to će Lucija: „Pa što ste došli ovamo?“ *„Došla sam vas zamoliti* — odgovori Gospođa u bjelini — *da dolazite ovamo u ovaj isti sat svakog trinaestog u mjesecu šest puta uzastopce, sve do listopada. U listopadu ću vam reći, tko sam i što hoću od vas.“*

Na to se Lucija ohrabri i reče: „Vi dolazite iz neba . . . a hoću li ja doći u nebo?“ — „Da“ odvrati Gospođa u bjelini. „A Hijacinta?“ — „I ona“ odvrati Gospođa. „A Franjo?“ pita dalje Lucija. A biela Gospođa pogleda milo i nekako materinski priekorno u Franju i odgovori: „Hoće i on, ali prije treba da izmoli mnogo krunica“.

Poslije toga im nebeska pojava preporuči, da često i pobožno mole krunicu, pa ih upita: *„Hoćete li se prikazati Gospodinu i biti spremni na žrtve i dragovoljno primati sve patnje, koje će vam*

Franjo, Lucija i Hijacinta mali pastiri — očevidci iz Aljustrela na dan prvog ukazanja

On poslati, kao naknadu za tolike grijehe, kojima se vrijeđa božansko Veličanstvo, da postignete obraćenje grješnika, i kao zadovoljštinu za psovku i sve uvrede, koje se nanose Prečistom Srdcu Marijinu?" — „Da, hoćemo!" — odgovori zanosno Lucija u ime svoju.

Bijela Gospođa, zadovoljna ovim odgovorom, navijesti dječici, da će morati mnogo trpiti, ali će ih Božja milost pomagati i krijepiti. Nakon desetak minuta počne se bijela pojava lagano dizati prema iztoku, dok ne iščeznu u sunčanom svjetlu. Djeca ostadoše zanesena ovom pojavom. Pripovijedali su jedno drugom, što su vidjeli, pa se izpostavi, da su svi vidjeli nebesku pojavu. No Franjo je čuo samo Lucijin glas, a nije opazio, da i bijela Gospođa govori, dok je Hijacinta čula i Gospođu i Luciju, ali sama nije ulazila u razgovor. Nisu sada ni pomišljali na igru, nego su u sebi obnavljali ugodne časove, koje su proživjeli u nebeskom viđenju. Sdogovore se, da neće nikome ništa govoriti.

No mala Hijacinta nije mogla održati riječ. Navečer ona reče svojoj majci, da je vidjela Gospu u Irijskoj kotlini. Taj glas se brzo razširi u obadvie kuće, kojima su pastiri pripadali. I Franjo i Lucija su potvrdili ono, što je Hijacinta pripovijedala, ali samo od sebe nisu odali tajne. No svi su radi toga morali mnogo trpiti. Nitko nije vjerovao u pričanja djece, nego su ih dapače roditelji grdili i korili radi takvog pričanja; oni ipak ostadoše uporni u svom propovijedanju. Nije to naravno prošlo bez mnogih suza, pa se tako djeci odmah pružila prilika, da trpe, kako im je nebeska pojava govorila.

To je bilo 13. svibnja 1917. u isti onaj dan kada je u Rimu papa mira Benedikt XV. redio za biskupa Eugenija Pacellia-a, današnjeg sv. Otca Papu Pija XII. koji će kao papa imati važnu ulogu u porukama i željama Marijinim. Nije li ovaj, taj dan ređeni biskup, budući papa o kome je rečeno u drugom ukazanju: „Sveti Otac će mnogo trpjeti . . ."?

Drugo ukazanje 13. lipnja 1917.

Drugo ukazanje dogodilo se upravo na svetkovinu sv. Ante, kojega cijela Portugalska slavi kao svog zaštitnika, a posebno župa Fátima. Oko 11 sati

toga dana djeca se upute prema Irijskoj kotlini. Pratilo ih je do petdeset osoba, koje su željele štogod vidjeti i čuti. Djeca su najprije klekla kod istog onog hrastića, gdje im se Gospa prvi put ukazala i molila su krunicu. Oko podne ustane Lucija i poleti prema hrastiću, govoreći: „Eno Gospođa dolazi!“ I nebesko viđenje započe. Prisutne osobe, koje su stajale naokolo, čuju što Lucija govori, ali same ne vide ništa i ne čuju nikakvih odgovora. Na koncu viđenja, dok je biela Gospođa izčezavala, svi su opazili, kako se lišće na hrastiću nagnulo prema iztoku, kao da je rub haljine prošao mimo njega.

I ovo viđenje potrajalo je kojih desetak minuta. Gospa je i ovaj put preporučivala djeci molenje krunice, a ujedno im povjerila nešto, o čemu djeca nisu htjela nikome govoriti. Kasnije će Lucija odkriti jedan dio tih tajna crkvenim poglavarima. Osim toga je Gospa rekla, da će brzo doći po Hijacintu i Franju i povesti ih sa sobom u raj, dok će Lucija morati ostati dulje na zemlji, je se Isus želi s njom poslužiti, da ljudi upoznaju i uzljube Gospu. Lucija se žalostila radi toga, što će morati ostati

dulje na zemlji, ali je Gospa utješi, obećavši joj svoju pomoć.

Viest o događajima oko Fátime širila se velikom brzinom na sve strane. Jedni su vjerovali, drugi su sumnjali, a neki su mislili, da se djeca varaju. U stvar se umiešao i sam fátimski župnik. On pozove djecu k sebi na izpitivanje. Kad ih je saslušao, ostao je u neizvjestnosti, ali je pustio, da se stvari dalje razvijaju, te roditeljima djece preporučio, da im ne brane ići u Irijsku kotlinu. U kući Lucijinoj sve je bilo protiv nje. Smatrali su, da je sve neistinito, pa da im Lucija nanosi sramotu kući. To je tako težko djelovalo na Luciju, da je odlučila, ne ići na treće ukazanje, koje se imalo zbiti 13. srpnja, pogotovu kada joj je župnik rekao, da bi to mogla biti sotonska varka.

Treće ukazanje 13. srpnja 1917.

Već pod večer 12. srpnja počeo se skupljati svjet, kako bi sutradan mogao prisustvovati ukazanju. Lucija poruči svojim rođacima, da neće ići u Irijsku kotlinu. Ali sutradan ona osjeti tako silnu želju, da joj nije mogla odoljeti, nego pođe Hicijanti i Franji. Nađe ih kod

kuće, gdje kleče i mole krunicu. Na njezino pitanje, zašto nisu otišli, jer da je već vrieme, odgovoriše: „Nismo se usudili ići bez tebe". I sada pođoše sve troje. Uz njih se skupi oko dvie tisuće osoba.

Oko podne se Gospa pojavi. Preporuči djeci, da dođu opet sliedećeg trinaestog u mjesecu, da svaki dan mole krunicu njoj na čast za skori svršetak rata. Lucija zamoli Gospu, da kaže svoje ime i učini koje čudo, kako bi svi vjerovali u istinitost ovih ukazanja. Gospa na to odgovori: „Samo vi dolazite ovamo svakog mjeseca. U listopadu ću vam kazati tko sam i učiniti veliko čudo, da će svi vjerovati". Kod ovoga se ukazanja dogodilo nešto, o čemu ni Lucija ni drugo dvoje dječice nisu htjeli nikome ni rieči reći. Izjavili su samo, da se radi o velikoj tajni, koju ne smiju odati. I ako su radi toga pretrpili mnogo muka, koje su nadilazile njihovu dob, tajne nisu odali. Viđenje je trajalo, kao i prije, oko deset minuta. Ovom zgodom rekla im je Gospa: „Kad molite krunicu iza svakog „Slava Otcu" dodajte ovaj uzdah: „Moj Isuse, oprosti nam naše grjehe, sačuvaj nas od ognja paklenog i privedi

u nebo sve duše, a napose one, kojima je najviše potrebno Tvoje milosrđe".

Ova molitva odnosila se na duše „koje se nalaze u najtežoj i najbližoj opasnosti vječne propasti". I ukazanja je nestalo. Kod ovoga ukazanja svi prisutni su opazili, kako se nad kotlinu spustio bieli oblačić, a u isti mah, da je oslabilo sunčano svietlo. Kad je nestalo viđenja, nestalo je i oblačića, a sunce je opet sinulo u svom sjaju. Narod, koji je bio prisutan, odmah saleti djecu bezbrojnim pitanjima, na koja su djeca strpljivo odgovarala, ali o onoj tajni nisu rekla ništa, osim da je povoljna za njih troje, a glede drugih, da je za neke povoljna, a za neke nepovoljna.

Jedan dio te tajne odkrila je Lucija po posebnom dopuštenju Božjem deset godina iza ukazanja, a jedan dio kojih 24 godina iza ukazanja, kako ćemo niže spomenuti.

Četvrto ukazanje 19. kolovoza

Glas o ukazanjima počeo se sve više širiti. Mnogobrojni štovatelji Marijini vjerovali su u njih. Tisuće su prisustvovale trećem ukazanju. Crkvena vlast se

držala po strani radi opreznosti, a jednako i katolička štampa. Ali je zato slobodoumna štampa počela sve jače bučati i nastupati protiv ukazanja, prikazujući ih kao varku, popovske spletke, podvale itd. Ta štampa je i nehotice razširila glas o fátimskim ukazanjima tako, da se na dan, kad se imalo dogoditi četvrto ukazanje, u Fátimu skupilo do 20.000 osoba iz raznih krajeva Portugalske. Ali upravo taj dan, naime 13. kolovoza, ne dođoše pastiri. Šta se dogodilo? Upravitelj ili načelnik u Vili Novi d'Ourèm, kamo je spadala Fátima, bio je poznati slobodni zidar Artur d'Oliveira Santos, koji je mislio, da se tu radi o nekoj „klerikalnoj komediji", pa se zarekao, da će on napraviti red. Pozove k sebi djecu i njihove roditelje. Lucija pođe, a Franjo i Hijacinta ostadoše kod kuće, dok je njihov otac otišao pred upravitelja. Upravitelju je bilo krivo, da nisu došli i drugi, pa je stao samu Luciju izpitivati o događajima i uz prietnje tražiti, da mu oda tajnu. No bez uspjeha. Na sam dan 13. kolovoza pođe upravitelj župniku i tamo dade pozvati mališane. Iza razgovora s njima pozva ih u svoja kola obećavajući, da će ih odvesti

u Irijsku kotlinu, a uistinu ih prevari, pa ih odvede u Ourèm. Tri dana ih je tu upravitelj izpitivao, stavio ih u tamnicu, prietio mučenjem, smrću i na sve moguće načine kušao, da dozna tajnu, koja je djeci povjerena. No sve je bilo uzalud. Tek treći dan, dne 15. kolovoza, povrati ih kućama.

Kada 13. kolovoza djeca nisu došla na mjesto ukazanja, te se saznalo, da su u tamnici, nastalo je silno ogorčenje među narodom. Ipak je na mjestu ukazanja bilo nešto neobično. Spustio se iza nenadanog bljeska sjajni oblačić, kojega su svi vidjeli. Svi su pali na koljena i molili. Oblačić je ostao iznad hrastića desetak minuta, zatim nestao.

Nevini pastiri su ipak vidjeli i četvrto ukazanje, i to izvan urečenog vremena. Bilo je to u nedjelju 19. kolovoza, kad su pasli stada u mjestu zvanom Valinhos. Gospa im se tu ukazala i prekorila one, koji su djecu smetali, što na urečeni dan nisu došla u Irijsku kotlinu; zato da će ono obećano čudo u listopadu biti manje veličanstveno. Opet im je preporučila molenje sv. krunice i da čine žrtve za griešnike i zaključila: „Molite, mnogo molite i prinosite žrtve

za grješnike! Znajte, da mnogo, vrlo mnogo, duša ide u pakao, jer nikoga nema, tko bi se žrtvovao i molio za njih".

Kako se glas o fátimskim ukazanjima sve više širio, tako je sve više svieta dolazilo u Fátimu, a tako su mali pastiri bili sve više uznemirivani. Svatko je htio iz njihovih usta čuti nešto o fátimskim ukazanjima, htio je vidjeti male sretnike, koje je Gospa izabrala. Sve više je rastao broj onih, koji su vjerovali. Crkvena vlast se još uviek držala po strani. Lisabonski kardinal, pod čiju je biskupiju tada spadala Fátima, naredio je strogo svećenstvu, da se ništa ne mieša u događaje u Irijskoj kotlini, pa je ta naredba točno i izvršivana.

Peto ukazanje 13. rujna 1917.

Iza one hajke, koju su slobodni zidari poduzeli proti fátimskim ukazanjima, iza onog sramotnog progona nevine dječice, još je više poraslo zanimanje za fátimska ukazanja među najširim masama portugalskog naroda. Za peto ukazanje došle su tisuće hodočastnika sa svih strana Portugalske. Bile su to zapravo pokorničke procesije, koje su se sliegale u Irijsku kotlinu. Skupilo se oko 30.000 hodočastnika. Ukazanje se dogodilo u običajno vrieme oko podne. U času ukazanja spustio se bieli oblačić i ovio stablo, nad kojim su djeca vidjela Gospu. Svi prisutni vidjeli su jasno oblačić, a osim toga neku čudnu svietlu kuglu, kako silazi s neba do djece i neke biele latice, kako padaju s neba. Ova se pojava kasnije pojavljivala u Irijskoj kotlini za velikih hodočašća. Gospa je rekla dječici, da svakako dođu sliedećeg mjeseca, jer da će tada doći s Isusom i sv. Josipom, i da uztraju u molenju svete krunice za svršetak rata.

Zadnje ukazanje i veliko nebesko čudo

Dne 13. listopada očekivalo se veliko najavljeno čudo prema pripoviedanju pastirčadi. Nastala je izvanredna napetost. Slobodoumno novinstvo udaralo je na najpogrdniji način na Crkvu i svećenstvo, a to nije ništa smetalo, da se uoči samog toga dana skupilo u Irijsku kotlinu do 70.000 hodočastnika iz ciele Portugalske. To ogromno množtvo naroda prenoćilo je pod vedrim nebom blizu mjesta ukazanja, jer je svatko htio

da bude što bliže i da vidi čudo. Vrieme je bilo kišovito, pa se na mjestu ukazanja stvorilo neobično blato. Ali to nije ništa smetalo. Hiljade su čekalo na svome mjestu čas obećanog ukazanja. Dok je nepregledno množtvo molilo krunicu, najavi Lucija ukazanje riečima: „Evo je! Već je tu!“ Prisutni nisu vidjeli biele Gospe, ali su ugledali, kako se tri puta stvara lagan bieli oblak oko djece, pa se diže u vis oko pet šest metara poput oblačića tamjana. To su svi vidjeli. Lucija se ohrabri i upita: *„Tko ste Vi i šta hoćete od mene?“* — *„Ja sam Gospa Sv. Krunice i došla sam da opomenem vjernike, da promiene život, da griesima ne vriedjaju našeg Gospodina, da mole sv. krunicu i čine pokoru za griehe“.* Zatim nadoda: *„Želim, da mi se ovdje podigne kapela“.* Na koncu prosliedi: *„Rat će se brzo svršiti, ako se ljudi poprave, i vojnici će se doskora vratiti svojim kućama“.* I završi: *„Neka ljudi više ne vriedjaju našeg Gospodina, koji je već previše vriedjan“.*

To je bila posljednja rieč u Irijskoj kotlini, to je poruka Marijina našem naraštaju, dvadesetom vieku, radi koje se ona šest puta ukazala malim estremadurskim gorštacima, nevinim pastirima, da ju dojave cielom svietu.

Iza toga Blažena Djevica otvori ruke, koje se odraziše u sunčanom svietlu. A Lucija povika: „Gledajte sunce!“

U taj čas kiša prestade padati, oblaci se raziđoše i pokaza se sunce kao velika srebrena lopta i vidjelo se, kako se silnom brzinom vrti u krugu i baca na sve strane snopove raznolikog svietla: žutog, crvenog, plavog, ljubičastog, pa se to svietlo odrazuje na oblacima, dapače na zemlji, na liticama, na drveću, na licima prisutnika, napose na licima malih Marijinih štićenika. Onda se sunce za čas zaustavi, pa opet počne čudna igra kao prvi put, zaustavi se i drugi put i treći put stane igrati sipajući bezbroj šarenih zraka, još različitijih nego prije...

Sedamdeset tisuća gledaoca okrenuto je prema nebu, sve oči su uprte u sunce, koje se okretalo, svi gledaju taj čudesni prizor. Svi strepe bez daha pred tom čudnovatom pojavom. I najedanput se začuje iz ustiju cielog toga množtva jedinstven krik užasa i strave. Svima se učinilo, kao da se sunce odtrglo s neba, te da pada na zemlju i ruši se na njih... Svi popadaju na koljena u blato s povi-

cima: „Vjerujem u Boga!" „Čudo!" „Moj Bože milosrđe!" i slično. Iza nekoliko časaka sunce se opet povrati na svoje mjesto bliedo i bez sjaja... Tako je svršio taj veliki prizor, a narod opazi sada drugo čudo: Njihova odjeća, do malo prije mokra i blatna, bila je podpuna suha i čista.

I troje djece vidjelo je čudesnu igru sunca, ali su oni vidjeli još nešto: Svetu Obitelj: Isusa, Mariju i sv. Josipa; zatim je Lucija vidjela Isusa samog, kako blagosiva narod, i napokon opet Bl. Djevicu kao prežalostnu Majku.

Spomenuto sunčano čudo vidjelo je ne samo prisutno množtvo naroda, nego se ono vidjelo i izvan Irijske kotline, na kilometre daleko. Istina dakle toga čuda zasvjedočena je brojnim svjedocima, pa se ne da pobiti nikakvim mudrolijama i doskočicama.

Fátimsko svetište — mjesto čudesa

Fátimsko svetište odmah u početku imalo je nepríjatelja, koji su više puta pokušali omesti ili izvrgnuti ruglu fatimske događaje. Načelnik Vile Nove d'Ourèm kušao je djecu prestrašiti i

zatvorio ih je, tako da 13. kolovoza nisu bili na mjestu ukazanja (4 ukazanje).

Po naredbi guvernera grada Santarema 22. rujna u noći samovozom su pokrali s mjesta ukazanja sve vjerske predmete i darove za novu kapelu. Posjekli su i hrast za koji su mislili, da se na njemu ukazala Marija i vucali su ga po gradu rugajući se. Međutim to je bio krivi hrastić.

Klevetama silili su svećenstvo, da zabrani dolaziti na mjesto ukazanja, pa i samu vladu uvukli su, da je ona zabranila hodočašća. Sve te mjere imale su baš protivan učinak.

God. 1920. jedan obraćenik naručio je kod umjetnika Ferre Tedim-a novi liep kip izrađen prema opisu malih pastira. Kip je naručio za kapelicu u Irijskoj kotlini. Djelo umjetnika je izvanredno uspjelo i narod je išao umjetniku da ga vidi i da se divi. To je išlo na živce toreškom načelniku i nije dao prenieti kip u Fátimu, nego je postavio jaku stražu oko kuće. Zabrana nije uspjela, jer narod je stavio u kola druge stvari, a u istim kolima unutra bio je kip, koji je tako prevežen kradom u

volujskim kolima kroz sve vojničke straže. U Fátimi je kip svečano dočekan i postavljen proti volje svih vlasti.

Širenju štovanju Gospe Fátimske trebalo je učiniti kraj. God. 1922. u noći 6. ožujka jedna skupina bezvjeraca pripremila je veliki napad na Marijinu kapelicu. Unutra su bacili 5 bombi, koje su porušile kapelicu. Kip je neka dobra osoba svake večeri tajno nosila na sigurno skloništе i tako je ostao čitav. Pakleni stroj, koga su zakopali među korienje hrastića na kojem se Gospa ukazivala, jedini nije eksplodirao.

Narod je na to još povećao svoje štovanje. Već 13. ožujka bilo je oko deset tisuća osoba na pokorničkoj procesiji, a 13. svibnja preko šestdeset tisuća na razvalinama kapelice.

U Irijskoj kotlini prestala su ukazanja, ali je ona ostala sveto mjesto, kamo su stalno počele dolaziti hiljade pobožnih hodočastnika. Godine 1921. dozvolio je biskup, da se može sv. misa čitati na mjestu ukazanja, a sliedeće godine je crkvena vlast odredila službeno izpitivanje fátimskih događaja, pa je u tu svrhu ustanovljen posebni odbor. To izpitivanje trajalo je sve do 13. listopada

1930., kad je pred više od 100.000 hodočastnika svetčano proglašena i pročitana Pastirska poslanica o štovanju Gospe Fatimske, u kojoj se kaže, da su vjerodostojna ukazanja u Irijskoj kotlini od 13. svibnja do 13. listopada 1917., i da je dopušteno službeno štovanje naše Gospe od Fátime". Bilo je to dakle ravnih trinaest godina iza posljednjeg ukazanja.

Odmah se snovalo o velikom narodnom portugalskom hodočašću, koje se skupilo u Fátimi dne 13. svibnja godine 1931. pod vodstvom lisabonskog kardinala i svih portugalskih biskupa. U Irijsku kotlinu skupilo se tom prigodom oko 300.000 vjernika.

Tri godine kasnije spremao se strahovit prevrat u Portugalskoj. Neprijatelji kršćanstva htjeli su uništiti sve, što je Božje i onu liepu zemlju pretvoriti u razbojište bezvjerja. Portugalski biskupi se u svibnju 1936. zavjetovaše Gospi Fátimskoj, ako do konca godine 1937. njihovu zemlju sačuva od te opasnosti, da će u svečanom narodnom hodočašću doći u njezino svetište i tu obnoviti posvetu čitave svoje domovine njezinom Prečistom Srdcu. Ta molitva

bila je uslišana i Portugalska je bila sačuvana od prevrata. Biskupi izvršiše svoj zavjet. Dana 13. svibnja 1938. kardinal patrijarka lisabonski s dvadeset nadbiskupa i biskupa, tisuću svećenika i oko 500.000 vjernika obnoviše posvetu svoje domovine Prečistom Srdcu Marijinu u Fátimskom Svetištu. I od toga vremena hodočašća ne prestaju. Računa se, da godišnje posjeti do jedan milion hodočastnika Fátimsko svetište. S hodočašćima su vezana i brojna čudesa, koja se događaju u Fátimskoj svetištu.

Blizu mjesta ukazanja već je skoro podpuno dovršena velika Gospina bazilika „Naše Gospe od presvete krunice u Fátimi", koja je najveća crkva u Portugalskoj. S gradnjom se započelo 1928. Duga je 28, a visoko 50 metara. Ima 14 pokrajnih kapela, koje zajedno s velikim oltarom predstavljaju 15 otajstva sv. krunice. Kad se sve radnje dovrše i nastupe mirna vremena, obavit će se najsvečanija posveta bazilike.

Odkrivanje tajnâ povjerenih kod ukazanja

Kod trećeg ukazanja Gospina dne 13. srpnja 1917. povjerene su pastirima iz

Aljustrela tajne, koje su oni vjerno čuvali. Kako je Lucija do danas ostala u životu po osobitom određenju Božjem, da u pogodno vrieme objavi te tajne ljudima za njihovo dobro, jedan dio tih tajna je već saobćen. Prvi dio tajne saobćila je Lucija godine 1927. po dopuštenju Božjem. Vidjeli su Srdce ovijeno trnjem, koje ga je probadalo sa svih strana. Djeca su shvatila, da je to Srdce Marijino, razžalošćeno radi grieha ljudskih, koje traži pokoru i zadovoljštinu.

Drugi dio tajne očitovala je Lucija godine 1941. na zapovied svog biskupa i po Božjem dopuštenju. Ukazalo im se ogromno ognjeno more, u koje su tonuli crni, opaljeni vragovi i duše u ljudskom obliku. Čuli su se strašni jauci i naricanja, puni bola i očaja. Taj prizor bio je tako strašan, da se nije mogao izdržati, kako kaže Lucija i da bi bili umrli od straha, da ih nije Bl. Djevica ojačala u drugom viđenju, kad im je obećala raj. Oni podigoše oči prema bieloj Gospođi, koja im reče:

„Eto ste vidjeli pakao, kamo odlaze duše biednih grješnika. Da ih spasi, Bog hoće da uvede na svietu pobožnost pre-

ma mom Prečistom Srdcu. Ako se učini ono, što ću vam reći, mnoge će se duše spasiti i bit će mir... Ovaj rat (1914. —1918.) će brzo svršiti: ali ako ne prestanu vrieđati Gospodina, za sliedećeg Pape (Pija XI.) započet će drugi gori. Kad ugledate noć osvietljenu nepoznatim svietlom, znajte, da je to znak, kojega vam šalje Bog, da će sviet ubrzo radi svojih zločina biti kažnjen ratom, gladom, progonstvom Crkve i Svetog Otca. Ja ću zatražiti posvetu svieta mom prečistom Srdcu i naknadnu pričest u prve subote u mjesecu. Ako sviet posluša moje zahtjeve, Rusija će se obratiti i imat će mir; inače će proširiti svoje zablude u svietu, prouzrokujući ratove i progone Crkve; dobri će biti mučeni i Sv. Otac imat će mnogo da trpi, razni narodi bit će uništeni i napokon će moje Prečisto Srdce slaviti slavlje; Sveti Otac će posvetiti mom Prečistom Srdcu sviet i Rusiju, koja će se obratiti i svietu će biti dano odulje razdoblje mira".

Općenito je mišljenje, da je znak velikog svietla, koji je Gospa obećala bilo ono čudno svietlo, koje smo svi mi vidjeli po cieloj Evropi 24. siečnja 1938. na večer, a to su svietlo učenjaci nazvali

neobičnim i izvanrednim pojavom sjevernoga polarnoga svietla. Znamo da je nešto preko godine i pol poslije počeo novi rat, koji i danas proživljavamo. Vrlo je čudno ono što navodi s. predstojnica lisabonskog sirotišta, sestra Marija Gandinho, gdje je kasnije živjela mala pastirica Jacinta. Mala je u bolesti neprestano mislila na događaje i budući rat, te je u siečnju i veljači još 1920. ponavljala: „Ako se ljudi ne poprave Gospodin će ih kazniti kaznom kakve još svjet nije vidio. Najprije će ta kazna stići Španjolsku..." Znamo, da je ta kazna doista i zadesila Španjolsku građanskim ratom 1936.—1938., a danas mi i cieli drugi sviet proživljujemo iste grozote i svjetskoga i unutarnjega rata. Hoćemo li se sačuvati drugoga diela proročanstva... dobri će biti mučeni i Sv. Otac imat će mnogo da trpi, razni narodi bit će uništeni...?"

Evo ovim je razjašnjenja tajna fátimskih ukazanja. Razjašnjen je i glavni uzrok današnjih nevolja u svietu, današnje tragedije, koja je čovječanstvo snašla. Ratovi, glad, bieda — kazna su za grieh, za bezakonja i pokvarenost. Evropa se odmetnula od Boga u javnom

i privatnom životu. Najviši i najsvetiji zakoni bili su kršeni i prezirani. Fátimska ukazanja su poziv, opomena i poruka na obraćenje, na pokoru, na zadovoljštinu, na žrtvu i — na posvetu Prečistom Srdcu Marijinu.

III. NAŠA POSVETA PREČISTOM SRDCU MARIJINU

Potreba posvete Preč. Srdcu Marijinu

„Bog hoće, da se u svietu uvede pobožnost prema mom Prečistom Srdcu" — tako je Bl. Djevica govorila trima pastirima iz Aljustrela. A mala Hijacinta je sa smrtne svoje postelje govorila Luciji: *„Još mi malo treba, da idem u raj. Ti ostani, da objaviš svietu volju Božju, da se u svietu uvede pobožnost prema Prečistom Srdcu Marijinu"*.

Nije ta pobožnost nešto posve novo u katoličkoj Crkvi. Već prije je bilo mnogo svetih ljudi, dapače i redovničkih ustanova, koje su obavljale i širile pobožnost prema Prečistom Srdcu Marijinu. Godine 1900. Sv. Otcu Papi predložene su molbe sa hiljadama podpisa vjernika, da se Prečistom Srdcu Marijinu posveti cieli sviet, pojedine biskupije, župe i obitelji. Takove molbe su od tada slate s raznih narodnih i međunarodnih marijanskih kongresa. Prigodom euharističkog kongresa u Lurdu godine 1914. uručena je takova jedna molba Papi Piju X. U molbi se tražilo, da se posveta svieta Prečistom Srdcu Marijinu obavi po papinskom poslaniku upravo u Lurdu, mjestu Gospinih ukazanja. Sv. Otac je odgovorio, da smatra prikladnim, da se posveta Preč. Srdcu Marijinu odgodi za koju naročitu svetčanost, koja će se prirediti samo u čast Marijinu. Nije se dugo na to čekalo. Ta prilika pružila se Namjestniku Kristovu, kad je katolički sviet, a napose katolička Portugalska slavila 25-godišnjicu novih Gospinih ukazanja, ukazanja u Fátimi.

Ta pobožnost je upravo danas potrebna, ona na posebni način odgovara današnjem vremenu više nego ikojem drugom. Tko je pročitao pozorno gornje redke o Gospinim ukazanjima, tome neće trebati ovu stvar dokazivati. Bl. Djevica je prikazala Luciji svoje Srdce kao utočište i put, koji vodi Bogu; rekla je pastirima iz Aljustrela, da Bog hoće,

da se radi spasenja mnogih duša uvede pobožnost prema Prečistom Srdcu Marijinu. Hijacinta je pak na smrtnoj postelji preporučila Luciji, neka objavi svima, da *„Bog daje svoje milosti posredničtvom Prečistog Srdca Marijina"*.

Iz toga izlazi, da je prema planu Božje Providnosti, koja nam je očitovana u fátimskim ukazanjima, Srdce Marijino na posebni način u našem vremenu utočište u nevoljama i stradanjima, koja danas u svietu vladaju i najsigurniji put, kojim ćemo doći Bogu, izvoru svih milosti. U današnjim tjeskobnim vremenima upućuje nas sam Bog, upućuje nas glas Njegova Namjestnika na zemlji na majčino Srdce naše nebeske majke Marije, koja je utočište grješnika, utjeha žalostnih, pomoćnica kršćana. Fatimska Gospa je unapried prorekla ovaj rat i njegove nevolje, te naglasila, da će se izbjeći, ako se svìet obrati Bogu, ako se posveti Prečistom Srdcu Marijinu. Ali se svìet nije obratio, izuzevši sretnu zemlju Portugalsku, koja je ostala pošteđena od ratnih strahota. Nu Srdce naše nebeske Majke ne poznaje osvete. Ono hoće spasenje cielog svieta; ono hoće spasenje naših obitelji,

naših domova, našeg naroda i naše domovine. Treba zato da se svi mi, pojedinci i zajednice, župe, biskupije, obitelji što prije posvetimo Prečistom Srdcu Marijinu. Neka to bude što prije, neka ta posveta bude općenita!

Šta iziskuje ova posveta s naše strane?

Posveta Prečistom Srdcu Marijinom ne stoji u časovitom zanosu, u kojem se na čas pokazujemo spremnim izkazati Njoj počast, niti samo u molenju posvetne molitve, pa da se tim sve svrši. Posveta Prečistom Srdcu Marijinom traži mnogo više. Traži naše podpuno predanje službi Bl. Djevice tako, da naš život bude podpuno usklađen s Božjim zapovjedima, s voljom Božjom, koja traži, da naš rad, naše nastojanje, naše misli i djela budu upravljena prema svrhunaravnom cilju, prema Bogu, našem Gospodinu. Iz toga predanja i podložnosti volji Božjoj proizlazi naše trajno nastojanje, da činimo ono, što Bog hoće, što je njemu drago, a izbjegavamo sve ono, što bi Boga moglo vriedati ili mu se ne dopadati.

To je eto temelj posvete Prečistom Srdcu Marijinu, to je razpoloženje, koje je u nama potrebno, da naša posveta Prečistom Srdcu bude uistinu ono, što Bl. Djevica traži od svojih štićenika, koji se njoj posvećuju.

Glede pojedinih djela i čina, koji napose ta posveta iziskuje i koji su Prečistom Srdcu Bl. Djevice osobito mili, Gospa je sama neke očitovala. To su:

a) Prve subote kroz 5 mjeseci. — Kad se Gospa poslije gore opisanih ukazanja jedanput ukazala Luciji, koja je već međutim postala redovnicom, rekla joj je: „Gledaj, kćeri moja, moje Srdce trnjem izbodeno, koje u njeg zabijaju ljudi svaki dan svojim psovkama i nezahvalnošću. Nastoj barem ti, da me utješiš, i objavi, da ja obećajem pomoć u smrtnom času i milosti potrebne za vječno spasenje svima onima, koji se svake prve subote kroz 5 mjeseci izpovjede, pričeste, izmole jedan dio krunice i posvete mi jedan četvrt sata u promatranju petnaest otajstava svete krunice s nakanom, da mi učine zadovoljštinu". („Službeni priručnik za hodočastnike u Fátimu", izdan po nalogu biskupa u Leiriji, 13. svibnja 1939.).

b) Sv. Izpovied, — Tko hoće da se posveti Prečistom Srdcu Marijinu mora u prvom redu činiti pokoru za svoje vlastite griehe i dati za njih Bogu zadovoljštinu. Sredstvo, koje je sam Krist za to ustanovio je sakramenat sv. ispovieđi ili pokore. Kod obavljanja pobožnosti Prečistom Srdcu Marijinu treba obaviti izpovied. Može se obaviti i kroz osam dana, koji slieđe iza prve subote, ali treba da se pričest primi u stanju milosti Božje.

c) Pričest u naknadu za griehe, kojima se nanosi uvreda Božjem Veličanstvu i Prečistom Srdcu Marijinu. Bl. Djevica je više puta ponavljala trima pastirima u Irijskoj kotlini, da čine djela zadovoljštine za bezbrojne griehe, kojima svieta vriđa Boga i za obraćenje grešnika. A može li biti boljeg sredstva za to nego primanje svete pričesti i prikazanje samog Boga u zadovoljštinu za griehe?

d) Sv. Krunica. — Bl. Djevica je ponovno govorila pastirima kod ukazanja, da mole svaki dan krunicu, da je mole pobožno, da izprose mir svietu. Kod zadnjeg ukazanja dne 13. listopada 1917. tu svoju želju je svečano potvrdila,

očitovavši svoje ime: „Ja sam Gospa Svete Krunice". Češće puta, osobito kod zadnjih Gospinih ukazanja, kao na pr. kod lurdskog ukazanja, očitovala je Bl. Djevica svoje zadovoljstvo nad ovim oblikom molitve. Kod fátimskih ukazanja je izrazila želju, da se moli krunica u naknadu za uvrede, koje se čine Njezinom Prečistom Srdcu.

e) Razmatranje. — Bl. Djevica traži od onih, koji se Njoj posvećuju, da joj žrtvuju jedan četvrt sata vremena u razmišljanju i promatranju otajstva Svete Krunice. Marija hoće, da se nekad povučemo u našu nutarnjost, da razmišljamo o onom, što nam je najpotrebnije. Moderni čovjek rado promišlja i razmatra o najraznovrstnijim pitanjima znanosti, a malo se brine za duševne tajne, koje su mnogo važnije i potrebitije. Zato nas poziva, da razmišljamo o tajnama presvete krunice, koje nisu ništa drugo nego one tajne, koje nam opisuju Evanđelja i koje je potrebno znati za duševno spasenje. Marija je sudjelovala s Kristom u njegovom djelu spasenja, pa kad nas poziva na promatranje otajstva sv. krunice, poziva nas na razmatranje cielog života Kristova,

u kojem je Marija osjećala radosti, žalosti i slavu.

f) Naknada ili zadovoljština za uvrede, koje se počinjaju protiv Prečistog Srdca Marijina. Svako dobro djelo, koje se učini s namjerom, da se Prečistom Srdcu Marijinu zadovolji radi uvreda, vriedi kao naknada i zadovoljština. Mogu to biti žrtve, pokore, a najčešće molitve, osobito tako zvane strjelovite, kao na pr. „Blagoslovljeno Prečisto Srdce Bl. Djevice Marije!"

g) Pokora i žrtve. — Gospa je već kod prvog ukazanja u Irijskoj kotlini pitala nevine pastire, da li su spremni na žrtve i da li hoće dragovoljno primiti sve patnje, koje će im Bog postati, kao naknadu za tolike griehe, kojima se vriedа božansko Veličanstvo, da se postigne obraćenje grješnika i kao zadovoljštinu za psovke i druge uvrede, koje se nanose njezinom Prečistom Srdcu. Kod trećeg ukazanja je naglasila: *„Žrtvujte se za grješnike i recite često, ali osobito kad činite koju žrtvu: O Isuse to je za Tvoju ljubav, za obraćenje grješnika i kao naknada za uvrede, koje se nanose Prečistom Srdcu Marijinu".*

Kod četvrtog ukazanja je ponovno opomenula: „Molite, molite mnogo, i žrtvujte se za grješnike. Znajte, da mnoge duše idu u pakao, jer nema tko bi se za njih žrtvovao i molio".

Dakle, *žrtvu i molitvu* traži Bl. Djevica kao najuspješniju naknadu i zadovoljštinu za griehe. Marijini miljenici iz Aljustrela su dobro shvatili značenje toga. Molili su svaki dan krunicu, činili dragovoljno najrazličitije žrtve, koje su im dob i okolnosti dopuštali. Molitva i žrtve traže se od nas kao naknada i zadovoljština za griehe, ako hoćemo da se istinski posvetimo Prečistom Srdcu Marijinu, ako hoćemo da izprosimo milosti potrebne nama i svietu. Priliku za žrtve daje nam često svagdašnji život. Ako dragovoljno primamo i podnosimo one neprilike, nevolje, boli i druge nepogode, koje nas susreću svaki dan s nakanom, da zadovoljimo Bogu za nanesene mu uvrede, izvršili smo želju Bl. Djevice, dali smo svoj doprinos za spasenje duša i za duhovnu obnovu ljudske zajednice. Svagdanji život opet nam daje priliku i za druge dragovoljne žrtve, koje nam stoje na slobodni izbor. Ako si uzkratimo

neko veselje i ugodnost s nakanom da zadovoljimo Bogu za griehe svieta, ako rado primamo nešto, čemu se opire naša tjelesna mlakost i lagodnost, onda je to žrtva draga našoj dragoj Gospi i veoma zaslužna kod Gospodina Boga.

To su djela, kojima ćemo odgovoriti na poruku naše Gospe iz Fátime, djela koja ona traži kao zadovoljštinu za uvrede, koje se Bogu i Njezinom Prečistom Srdcu nanose, a za povraćanje mira svietu i za duhovnu obnovu ljudskog družtva na zemlji.

IV. KAKO SE OBAVLJA POSVETA PREČISTOM SRDCU MARIJINU

Različito se obavlja posveta Prečistom Srdcu Marijinu prema tome, da li mu se posvećuje pojedinac, ili obitelj, ili neka veća zajednica kao župa, biskupija itd. Pri posveti biskupije ili župe treba se držati u svemu naputaka crkvenih vlasti.

Posvećuje li se pojedinac Preč. Srdcu Marijinu, nije potreban nikakav posebni obred. Treba samo da pripravnim srd-

cem, dobrom nakanom i punim pouzdanjem izmoli posvetnu molitvu, kakovu donosimo dolje na strani 59. Da ta posveta bude djelotvorna, potrebno je držati se naputaka navedenih glede pobožnosti i čina, koje treba obavljati na čast Gospi. — Mjesto navedene molitve može se izmoliti molitva Sv. Otca Pape Pija XII. (vidi dolje str. 61.). Preporučuje se, da se ova molitva inače češće, po mogućnosti, svaki dan moli.

Posveta obitelji preč. Srdcu Marijinom slična je onoj posveti Presv. Srdcu Isusovu. Ciela obitelj, pripravljena sv. izpovieđu i pričešću sabere se pred slikom ili kipom Preč. Srdca Marijina, gdje glava obitelji, ili svećenik, ako je moguće, izmoli posvetnu molitvu. Može u tu svrhu upotriebiti molitvu, koju donosimo dolje na str. 60., ili posvetnu molitvu Pape Pija XII. Dobro je, da se ova molitva češće moli zajednički u obitelji, a napose kroz pet subota, kada se obavlja pobožnost u svrhu naknade, kako smo gore opisali. Obiteljima, koje su se posvetile Preč. Srdcu Marijinom, a i pojedincima, naročito se preporučuje svakodnevno molenje krunice, te djelo zadovoljštine. kako ga donosimo na str. 58.

V. RAZMATRANJA O OTAJSTVIMA SV, KRUNICE

Bl. Djevica Marija je preko Lucije obećala na smrtnom času svima milostima potrebnim za spasenje pomagati onima, koji budu na prve subote kroz pet mjeseci uzastopce obavljali sv. izpovied, primali sv. pričest, molili jedan dio krunice i pravili joj društvo, razmišljajući kroz jedan četvrt sata otajstva sv. krunice s nakanom, da joj se pruži zadovoljština za nanesene joj uvrede. Da olakšamo čitateljima ta razmatranja, donosimo ovdje nekoliko misli o svakom otajstvu sv. krunice.

I. Radostna otajstva

1. Navještenje. — Razmatrajmo radost Srdca Bl. Djevice Marije, kad joj dolazi anđeo Božji i navješćuje joj, da je došlo vrieme izpunjenja obećanja: da će se roditi obećani Mesija, Spasitelj svieta; da je ona našla milost pred Bogom i da je izabrana da bude majkom obećanog Mesije: „Ti ćeš začeti i roditi sina. Nadjeni mu ime Isus! On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega“. Radošću se napunja Srdce nje-

zino, kad joj anđeo navješćuje, da će se to dogoditi sudjelovanjem Duha Svetog i da će ona biti majka, a ipak da će ostati djevica.

2. Pohod Elizabeti. — Razmatrajmo radost Srdca Marijina, kad je pohodila svoju rođakinju Elizabetu. U utrobi svojoj nosila je Sina Svevišnjega Boga i na njezin pozdrav zaigralo je dijete u utrobi Elizabete, dijete, kojemu je po rođenju nadjenuto ime Ivan. On je preteča, koji će ići pred Kristom i navještati njegov dolazak. Bl. Djevica izriče svoju radost i zahvalnost Bogu u divnoj pjesmi: „Veliča duša moja Gospodina. I duh se moj raduje u Bogu Spasitelju mojemu. Pogledao je on u svojoj milosti na poniznu službenicu svoju. Gle, odsad će me zvati blaženom svi naraštaji . . .“

3. Rođenje Isusovo. — Razmatrajmo radost Srdca Marijina, kad je u Betlehemu rodila sina, Spasitelja svieta. Izpunjena su bila očekivanja pokoljenja i „Rieč je tielom postala“. Raduje se pievom anđela: „Slava na visini Bogu, a na zemlji mir ljudima dobre volje“. Raduje se poklonu pastira, i triju kraljeva s Iztoka. Prvine izabranog naroda

i pogani, neuki i učeni dolaze da se poklone novorođenom kralju, i prikazuju mu svoje darove, svoju vjeru i svaja srdca.

4. Prikazanje u hramu. — Razmatrajmo radost Srdca Bl. Djevice, kad je u hram doniela svog prvorođenca, da ga prikaže Bogu. Ona prikazuje žrtvu dostojnu veličanstva Božjeg, samog jedinorođenog Sina Božjeg, koji se dragovoljno žrtvuje kao pomirna žrtva. Veseli se Bl. Djevica riečima starca Simeona i proročice Ane, koji sada mogu umrijeti u miru iza kako su dočekali onoga, koji je utjeha Izraela i očekivanje svih naroda.

5. Našašće u hramu. — Razmatrajmo radost Bl. Bogorodice, kad je našla svog izgubljenog Sina nakon tri dana, gdje u hramu sjedi među učiteljima, sluša ih i pita. Raduje se Djevica Marija videći, kako se svi dive mudrosti i znanju Sina njezina, njegovim mudrim odgovorima i upitima.

II. Žalostna otajstva

1. Smrtne muke u Getsemanu. — Razmotrimo bol Srdca Marijina radi smrtne muke Isusove u Getsemanu. Marija kao

majka zajedno osjeća sa svojim Sinom svu težinu muka koje ga čekaju. Ali razumije potrebu muke radi grieha svega svieta. Ona ujedinjuje svoju bol s mukama svoga Sina, da se zadovolji pravdi Božjoj za griehe svieta. Još veću bol joj zadaje spoznanje, da će muka njezina Sina i njezina biti uzalud za mnoge, koji će odbiti Kristovo spasenje.

2. Bičevanje. — Razmotrimo bol i žalost Srdca Bl. Djevice kod bičevanja Isusova. On nevin podnosi težke udarce bičevanja na svom svetom tielu. Udarci nemilosrdnih vojnika razdiru sveto tielo njezina Sina, a tim razdiru njezino majčinsko Srdce. Ona mu ne može pomoći. Ipak ona to podnosi radi nas grješnika, da njezini bolovi i muke njezina Sina donesu spasenje svietu.

3. Krunjenje trnovom krunom. — Razmotrimo, koliko je trpilo Srdce prečiste Djevice, kad su njezinom Sinu stavljali na glavu trnovu krunu. Neprijatelji njegovi ga ponižavaju i radi izsmijavanja i prezira stavljaju mu na glavu krunu od trnja, njemu kralju nad svim kraljevima, čijem kraljevstvu neće biti kraja. Marija osjeća svaki trn, koji se zabada u svetu glavu Isusovu, svaki se zabada

u Srdce njegove presvete Majke. Ona osjeća nezahvalnost svoga naroda, koji je prije nekoliko dana njezina Sina pozdravljao veselim „Hosana", kao svoga kralja, a sad mu mjesto kraljevske krune stavlja krunu od trnja kao najvećem zločincu.

4. Križni put na Kalvariju. — Razmatrajmo duboku bol Srdca Marijina, kad je čula one povike naroda, koji je tražio da se njezin Sin razapne. Narod njegov ne priznaje ga Mesijom, narod koji je dugim stoljećima uzdisao za njim, sad ga odbacuje. Osuđuje ga na smrt Pilat, ma da ga je četiri puta proglasio nevinim. Kolika je bol majke, kad je vidjela sina, već posve iznemogla od težkog bičevanja, da nosi težki križ, na koji će biti razapet. Ipak ona podnosi tu bol radi nas i našeg spasenja.

5. Razapinjanje na križ. — Promislimo, koliku je bol moralo ćutjeti Srdce bl. Djevice, kad je vidjela kako joj izmučenog Sina pribijaju na križ. Svaki udaraç čekića odzvanja u njezinom Srdcu. Kako je bilo majčinskom njezinom Srdcu, kad je vidila Sina uzdignuta i pribijena na križu između dva razbojnikana na najveću sramotu što

se može zamisliti. On posve nevin ubrojen je među najveću razbojnike. Kako joj prodiru Srdce oni povici i izsmjehivanja, koju mu dobacuju njegovi neprijatelji! Ostavljen je od svih svojih rođaka, od svojih učenika, koje je poučavao o tajnama kraljevstva Božjeg i koji su se junačili, da ga neće nikad ostaviti. Samo je Ivan tu, njegov najmiliji učenik. Kako joj duboko prodiru u Srdce rieči njezina Sina: Žedan sam. On gospodar svega, sad je ostavljen od svih i trpi u mukama najveću žeđu. Može li se zamisliti veća bol nego što je bol majke, kad gleda svog sina razapeta u najvećim mukama!

III. Slavna otajstva

1. Uzkrsnuće. — Nakon neizmjernih poniženja, muke i sramotne smrti na križu ustaje Isus treći dan živ iz groba. Uzkrsnućem on pobjeđuje svoje neprijatelje, pobjeđuje smrt, pobjeđuje grieh, a nas učvršćuje u vjeri, da je on Sin Božji, obećani Mesija, Spasitelj svieta. Slava Sina je slava Majke; ona se raduje radi njega i s njim. S njim je sudjelovala u bolovima muke, pa s njim sudjeljuje i u slavi uzkrsnuća.

2. Uzašašće na nebo. — Krist Spasitelj je izvršio sve, što je bilo potrebno za spasenje ljudi i što je unapried prorečeno o njemu. Sad mu je dana sva vlast na nebu i na zemlji. On šalje svoje apostole po cielom svietu, da propoviedaju njegovu nauku. On se vraća k Otcu, gdje sjedi ob desnu Boga. Ostavlja zemlju upravo na onom mjestu, s gore Maslinske, gdje je počela njegova muka. Iza poniženja, od kojih nije bilo većih, unišao je Krist u slavu od koje nema veće. Njegova majka Bl. Djevica sliedila ga je u poniženju, zato je zajedno s njim napunjena slavom.

3. Dolazak Duha Svetoga. — Deset dana iza Kristova uzašašća na nebo dođe Duh Sveti, kojeg je Krist prije svog odlazka obećao. On podpuno preobrazi apostole, on ih napuni znanjem, jakošću, neuzstrašivošću, oni počinju slobodno propoviedati o Kristu Razapetom, da je to obećani Mesija kojega su Židovi ubili, ali da je on uzkrsnuo. Djevica Marija se raduje, gledajući ta čudesna djela Božja, raduje se napose obraćenju tisuća i tisuća onih, koji polaze za Kristom i priznaju ga svojim Bogom i svojim Stasiteljem; ra-

duje se velikim svrhunaravnim dobrima, koje Bog po svojoj Crkvi obilno izlieva na vjernike.

4. Marijino uznešenje na nebo. — Za života b. Djevice bila je njezina slava sakrivena. U njezinoj smrti ona se pokazuje s najvećim triumfom. Ona umire sladkom smrću, ali Bog ne dopušta da se njezino tielo razpadne kao drugih ljudi. On ju uzkrisuje i uznosi na nebo uz radost i slavu svih svetih i svih korova anđeoskih. Veće slave nije nitko od ljudi doživio, ali tolike slave nije nitko ni zaslužio. Ona je sudjelovala s Kristom u cielom djelu spasenja, ona je mati Spasiteljeva, pa je trebalo da s proslavljenim Kristom sudjeluje i u slavi.

5. Krunidba Bl. Djevice na nebu. — Bl. Djevica je na nebu postavljena iznad svih anđela i svetaca, okrunjena je za kraljicu neba i zemlje. Bila je to konačna nagrada bl. Djevici Mariji, što je rodila, odhranila i odgojila Sina Božjega, što je s njim zajedno podnosila sve nevolje ovog života, što je sudjelovala s njim u njegovim mukama i njegovoj pregorkoj muci i sramotnoj smrti; konačna nagrada za njezine velike i tolike kreposti. Svojom neizkazanom poniznošću, svojom predivnom čistoćom, svojom žarkom ljubavlju prema Bogu zavriedila je da postane kraljicom neba i zemlje i da bude Majka svih milosti, da Bog preko Nje dieli svoje milosti biednom čovječanstvu. Okrunjena krunom vječne slave u nebu pjeva ona slavnu pjesmu: „pogledao je na poniznost službenice svoje... velike stvari učinio na meni onaj, koji je moćan".

VI. MOLITVE

Krunica (rožarje) bl. Djevice Marije*)

Pet otajstva radostnih

Prvo se izmoli Vjerovanje; iza njega 3 Zdravo Marije, kod kojih se iza rieči Isus nadoda ovo:

a) Koji neka nam umnoži pravu vjeru.
b) Koji neka nam utvrdi ufanje.
c) Koji neka nam usavrši ljubav.

Iza ostalih 5 desetaka kod svakog nadodaj sliedeće:

1. Koga si, Djevice, po Duhu Svetom začela.
2. Koga si, Djevice, iduć Elizabeti u pohode, nosila.

*) Tko svaki dan moli krunicu, neka ponedjeljkom i četvrtkom moli krunicu radostnu, utorkom i petkom žalostnu, nedjeljom, sriedom i subotom slavnu.

3. Koga si, Djevice, rodila.
4. Koga si, Djevice, u hramu prikazala.
5. Koga si, Djevice, u hramu našla.

Pet otajstva žalostnih

1. Koji se za nas krvavim znojem znojio.
2. Koji je za nas bio bičevan.
3. Koji je za nas bio trnjem krunjen.
4. Koji je za nas težki križ nosio.
5. Koji je za nas bio razpet.

Pet otajstva slavnih

1. Koji je uzkrsnuo od mrtvih.
2. Koji je uzašao na nebo.
3. Koji nam je poslao Duha Svetoga.
4. Koji te je, Djevice, uznio na nebo.
5. Koji te je, Djevice, okrunio na nebu.

Djelo zadovoljštine

Prečisto Srdce Marijino, evo pred tobom tvoje djece, koja svojom ljubavlju žele zadovoljiti za tolike uvrede, što ti ih nanose oni, koji, i ako tvoji sinovi, ipak se usuđuju, da te vriedaju.

Molimo te, oprosti onim biednim grješnicima, koji su zaslijepljeni neznanjem ili strašću; oprosti i nama naše pogrješke i nezahvalnosti.

Zahvaljujemo ti za nebrojena dobročinstva i u ime onih, koji ih ne priznavaju; pouzdajemo se u te i molimo za one, koji te ne ljube, koji se ne uzdaju u tvoju materinsku dobrotu, koji ti se ne mole.

Rado primamo potežkoće, koje nam Bog pošalje i prikazujemo ti naše molitve i žrtve za spasenje grješnika. Obrati, o Majko, razsipne sinove i otvori Srdce, sigurno utočište, da prijašnje nepravde obrate u blagoslov, nehajnost u toplu molitvu, mržnju u ljubav.

Učini, da ne vriedamo Gospodina Boga našega, koji je već toliko vriedan. Izprosi nam po svojim zaslugama milost, da ostanemo vjerni ovom duhu zadovoljštine i da nasljedujemo tvoje Srdce u čistoći, poniznosti i blagosti, ljubavi prema Bogu i bližnjemu, — Prečisto Srdce Marijino, moli za nas sada i u čas smrti naše. Amen.

Posvetna molitva pojedinca Preč. Srdcu Marijinu.

Prečisto Srdce Marijino, koje za svoju ljubav prema nama primaš tolike uvrede, ja ti se prikazujem i svega sebe ti za uviek posvećujem, da tako uzvratim tvo-

ju majčinsku ljubav, da zadovoljim za tolike uvrede, koje ti nanose tvoji nezahvalni sinovi i da počnem živjeti životom, koji odgovara ovoj posveti, koju ti želiš, a koju je za cieli sviet obavio Kristov namjestnik na zemlji.

Udostoj se primiti ovu poniznu, ali iskrenu posvetu i predanje. Moja duša, moje tielo, moj život neka bude tvoj. I pošto sam se sav tebi posvetio, čuvaj me i brani kao svoju svojinu. Amen.

Posvetna molitva obitelji Prečistom Srdcu Marijinu

Marijo, Majko Božja i majko naša, evo ti se ovdje sabrana obitelj danas svečano posvećuje, da ti u ovoj kući vladaš prisutnošću slike prečistog Srdca među nama, tvojom materinskom zaštitom, tvojim duhom, uzorom svih obiteljskih kreposti.

Učini, da u ovoj obitelji kao i u onoj u Nazaretu vlada red u zapovjedanju i slušanju, čudorednost u mišljenju i družtvenom životu prema zakonima Božjim: da svatko vjerno vrši svoje dužnosti, da se svi međusobno ljube, žrtvujući svoje lagodnosti, da se u ovoj

obitelji vrše djela pobožnosti i zakoni sv. vjere kao i majke Crkve.

Neka iz tvog djevičanskog Srdca, posrednika svih milosti, siđe na nas onaj svrhunaravni život, koji nam jedini može dati, da okusimo mir na zemlji, a da u nebu budu ponovno sjedinjeni svi članovi ove obitelji.

Naša molitva sjedinjuje se s onom molitvom, koja se stalno izlieva iz tvog materinskog Srdca pred priestolje Isusa Krista, Sina tvoga.

Posvećujući se tvome Prečistom Srdcu, obećajemo ti, da ćemo tako živjeti, da te nikada ne uvriedimo, nego da zadovoljavamo za uvrede, koje ti nanose mnoge obitelji.

Neka ova obitelj bude posve tvoja i neka ona bude malo kraljevstvo tvog Srdca i Srdca Isusova. Amen.

Posvetna molitva svieta Preč. Srdcu Marijinu

(koju je obavio Sv. Otac Papa 31. X. 1942.*)

Kraljice Presvete Krunice, Pomoćnice

*) Oprosti: Sv. Otac Papa podijelio je: 1. Tri godine onima koji pobožno izmole ovu molitvu, 2. Podpuni oprost jednom u mjesecu pod običnim uvjetima (sv. izpovjed i pričest),onima koji ju mole svaki dan.

kršćana, utočište roda ljudskoga, pobjednice u svim bojevima Božjim! Ponizno padamo pred prijestolje Tvoje, uvjereni, da ćemo postići milosrđe i primiti milost i posebnu pomoć i obranu u sadanjim nevoljama, ne radi naših zasluga, nego jedino radi neizmjerne dobrote Tvoga majčinskog Srdca! U ovom žalostnom času ljudske povijesti Tebi, Tvome neokaljanom Srdcu predajemo se i posvećujemo, ne samo u zajednici s Otajstvenim Tijelom Tvoga Isusa, svetom Crkvom, koja trpi i krvari na tolikim stranama i na tolike načine razžalošćena, nego također sa čitavim svijetom, raztrganim divljom neslogom i razpaljenim požarom mržnje, što je sve žrtva vlastite opačine. Neka Te ganu tolike ruševine tjelesne i duševne; tolike boli, tolike stiske otaca i majki, zaručnika, braće, nevine djece; toliki životi ugašeni u cvijetu mladosti; tolika tjelesa raztrgana u groznoj klaonici; tolike duše, koje se muče i izdišu, tolike, koje su u pogibelji, da se zavijek izgube! Izprosi nam od Boga mir, Ti, o Majko milosrđa! A prije svega izprosi nam one milosti, koje mogu za čas obratiti ljudska srdca, one milosti, koje pripremaju, donose i osi-

guravaju mir! Kraljice mira, moli za nas i podaj zaraćenom svijetu mir, za kojim narodi uzdišu, mir u istini, u pravdi, u ljubavi Kristovoj. Podaj mu mir oružja i mir duša, da se u stalnosti poredka širi kraljevstvo Božje. Pruži svoju zaštitu nevjernicima kao i onima, koji još sjede u sjeni smrtnoj; udijeli im mir i učini, da im se rodi Sunce istine, te da uzmognu pred jedinim Spasiteljem svijeta zajedno s nama ponavljati: „Slava Bogu na visini, i mir ljudima na zemlji, koji su dobre volje!“ (Luk. 2, 14). Podaj mir narodima, podijeljenim zabludom ili neslogom, a napose onima, koji izpovijedaju posebnu pobožnost prema Tebi, i kod kojih nije bilo kuće, gdje se nije poštivala Tvoja častna slika (danas možda sakrivena i spremljena za bolje dane), i privedi ih u jedini ovčinjak Kristov, pod jedinim i pravim pastirom. Izprosi mir i podpunu slobodu svetoj Crkvi Božjoj; zaustavi poplavu novoga poganstva, koje se sve više širi; podržavaj u vjernicima ljubav k čistoći, kršćanski život i apostolski žar, da se poveća zaslugama i brojem narod onih, koji služe Bogu. Konačno, kako su Srdca Tvoga Isusa bili posvećeni Crkva i sav ljudski

rod, da bi im Ono, u koje su polagali svu nadu, bilo znamen i zalog pobjede i spasenja, tako se isto mi za uviek posvećujemo Tebi, Tvome neokaljanome Srdcu, o Majko naša i Kraljice svieta, da Tvoja ljubav i zaštita pospješi proslavu kraljevstva Božjega, i svi narodi, pomireni među sobom i s Bogom, na zivaju blaženom Tebe i s Tobom, od jednoga kraja zemlje do drugoga, zapjevaju vječni „Magnificat“ slave, ljubavi, zahvalnosti Srdcu Isusovom, u kojem jedino mogu naći Istinu, Život i Mir.“

Litanije Preč. Srdcu Marijinu

(za privatnu uporabu)

Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!

Otče nebeski, Bože, smiluj nam se!
Sine, odkupitelju svieta, Bože, smiluj nam se!
Duše Sveti, Bože, smiluj nam se!
Sveto Trojstvo, jedan Bože, smiluj nam se!

Srdce Marijino, bez istočne ljage začeto,
Srdce Marijino, od svakoga osobnoga grieha čisto,
Srdce Marijino, svake kreposti i milosti puno,
Srdce Marijino, pravilo svetosti,
Srdce Marijino, što je po tajanstvenom navješćenju postalo stanom Božjim,
Srdce Marijino, što je po tajanstvenom pohodu obasuto novim milostima,
Srdce Marijino, što te je najuža prisutnost utjelovljene Rieči devet mjeseci veselila,
Srdce Marijino, što je u porodu Isusa, Sina tvoga, neizrecivim veseljem natopljeno,
Srdce Marijino, što je u prikazanju Sina tvoga u hramu, po Šimunovu proročanstvu, mačem tuge probodeno,
Srdce Marijino, što je zbog izgubljenog za tri dana Isusa jako razcviljeno,
Srdce Marijino, što je rad nađenoga Isusa neopisivo razveseljeno,

Srdce Marijino, što je zbog rastanka Isusova jako razžalošćeno,
Srdce Marijino, što je zbog tuge Sina svoga u Maslinovu vrtu jako raztuženo,
Srdce Marijino, što je u šibanju nevinoga Isusa isto tolikim udarcima ranjeno,
Srdce Marijino, šiljcima trnove krune izbodeno,
Srdce Marijino, bremenom Križa obterećeno,
Srdce Marijino, s razpetim Sinom također na križ pribijeno,
Srdce Marijino, što je svih Isusovih muka posebice dionikom bilo,
Srdce Marijino, što je u smrti Sina svoga blizu križa morem muka obliveno,
Srdce Marijino, s mrtvim Isusom skupa pokopano,
Srdce Marijino, zbog tolikih grieha ljudskih prežalostno,
Srdce Marijino, što je u uzkrsnuću od radosti opet oživjelo
Srdce Marijino, što je u uzašašću Isusovu neizrecivom slašću napunjeno,

Moli za nas

Srdce Marijino, što je u silazku Duha Svetoga novim obiljem milosti obasuto,
Srdce Marijino, što je u slavnom uznesenju tvojem nad sve blažene duhove uzvišeno,
Srdce Marijino, uzroče naše radosti,
Srdce Marijino, zdravlje bolestnika,
Srdce Marijino, utjeho svih nevoljnika,
Srdce Marijino, utočište grješnika,
Srdce Marijino, ufanje i sladka obrano tvojih vjernika,
Srdce Marijino, jakosti umirućih,
Srdce Marijino, razhlado duša u čistilištu,
Srdce Marijino, štite vojujuće Crkve,
Srdce Marijino, radosti Anđela i Svetih,
Srdce Marijino, stane Duha Svetoga,
Srdce Marijino, milino Isusa, Sina svoga,
Srdce Marijino, srdce po Srdcu vječnoga Otca,

Moli za nas

Jaganjče Božji, koji oduzimaš griehe svieta, oprosti nam, Gospodine!

Jaganjče Božji, koji oduzimaš griehe svieta, usliši nas, Gospodine!

Jaganjče Božji, koji oduzimaš griehe svieta, smiluj nam se!

Učini, da budem dostojan hvaliti Srdce tvoje, Djevice Marijo!

Daj mi jakosti proti neprijateljima tvojim!

Pomolimo se!

Svemogući vječni Bože, koji si u Srdcu blažene Djevice Marije pripravio dostojan stan Duhu Svetomu; dopusti milostivo, da spomen prečistoga joj Srdca pobožnim sjećanjem spominjući, po tvojem Srdcu živjeti uzmognemo. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Spomeni se, draga naša Gospo od presv. Srdca, svoje čudnovate moći, koju imaš nad Srdcem klanjanja vriednoga Sina svoga. Uzdajući se posve u tvoje zasluge, dolazim k tebi s molbom, da me uzmeš u svoju zaštitu. O Marijo, koja sve možeš kod Srdca Isusova, kod Srdca, koje je izvor svih milosti, a koje nam ti možeš po volji

otvoriti, da ljudima blago ljubavi i milosrđa, svietla i spasa udieli, daj mi, molim te, milost, za koju te vruće molim. Ne, ti me ne možeš odbiti, a jer si moja majka, o draga naša Gospo od presv. Srdca, primi milostivo moju molbu i dostoj se uslišati je.

Molitva Pija XII. za mir

Otče naš, koji si na nebesima, o Bože, zaštitniče naš, baci svoj pogled na Krista, Sina svoga! Pogledaj na rane Njegove, što ih je otvorila njegova ljubav prema nama i poslušnost prema Tebi! Po njima htio je biti naš posrednik i zagovornik u svakoj našoj nevolji.

O Isuse, spasitelju naš! Moli za nas kod svoga i našega Otca nebeskoga! Moli za našu Crkvu i za sve ljude, koje si odkupio svojom krvlju!

O Kralju mira! o Kneže mira! Ti imaš ključeve života i smrti. Daj mir i vječni pokoj dušama svih vjernika, koji izginuše u vrtlogu ovoga rata, poznatima i nepoznatima, oplakivanima i zaboravljenima! Daj mir i vječni pokoj onima, koji su pokopani pod ruševinama razorenih gradova i sela, ili na krvavim bojnim

poljanama, ili u dubinama dolina i valovima mora! Neka na njihove bolove siđe Tvoja prečista Krv, da očisti njihove haljine i da ih učini dostojnima Tvojega blaženoga lica!

Ti si ljubezni tješitelju nesretnika, zaplakao s Martom i Marijom i tješio ih poradi smrti njihova brata, Ti udieli mir, predanje i pomoć biednicima, koje su ratne nevolje bacile u biedu i žalost, udieli izbjeglicama iz domovine, prognanicima, zarobljenicima i ranjenima, koji se svi ufaju u Tebe!

Osuši suze tolikim suprugama i majkama, tolikim sirotama i obiteljima, tolikim ostavljenima. Osuši sakrivene suze, koje padaju na kruh, što ga s tugom jedu iza dugoga gladovanja, u studenim kolibicama! Osuši suze, koje padaju na kruh, što se dieli djeci, kada dođu pred Tvoje oltare u skromnoj crkvici, da se mole za otca ili starijeg brata, koji je možda poginuo, možda osakaćen, možda izgubljen! Utješi sve nebeskim darovima i onom plodonosnom ljubavlju, koja donosi pomoć i olakšicu, a koju Ti znaš uliti u plemenita srdca, koja u gladnima i nesretnima gledaju svoju braću i u njima ljube Tvoju

sliku! Podaj borcima, koji junački vrše svoju dužnost, da za obranu domovine prinose najveću žrtvu, podaj njima onaj plemeniti osjećaj čovječnosti, koji ni u kojem slučaju ne učini drugima nešto, što ne bi htio, da se učini njemu i njegovu narodu. (Mt. 7, 12).

O Gospodine, neka zavlada cielim svietom ljubav Tvojega svetoga Duha, i neka se povrati među narode mir u slozi i pravednosti. Neka Tvoje blago i milosrdno srdce usliši molitve naše! Neka Te učine milostivim svete Mise, što ih prinosi Tvojemu Otcu nebeskomu čitava Crkva, Zaručnica Tvoja, preko Tebe samoga, koji si svećenik i žrtva za uviek.

Govori Ti srdcima ljudi! Ti imaš rieči, koje prodiru i potresaju srdca, koje razsvjetljuju duh, smiruju srčbu, trnu mržnju i osvetu. Reci onu riječ, koja utišava oluje, koja ozdravlja bolestne, koja je svietlo sliepima i sluh gluhima i život mrtvima!

Mir među ljudima, kako ga Ti hoćeš, mrtav je. Probudi ga, o Božanski pobjedniče smrti! I po Tebi neka se opet smire zemlja i more!

Učini, da prestanu oluje na nebu, koje danju i noću rigaju smrt i uništenje na

goloruko pučanstvo! Neka pravednost s kršćanskom ljubavlju sve izjednači tako, da se ukloni svaka nepravda, da se pravo opet uzpostavi, da ugasne svaka nesloga i svaka mržnja u dušama! Neka pravi, uređeni i trajni mir opet oživi, koji će sve narode pobratiti u jednoj obitelji pod Tvojom moćnom zaštitom. Amen.